

betale for det, skulle Forældrene have Pengene af Barnefaderen. Det forekommer mig unaturligt; hvad skal det til? At Barnefaderen skal bidrage til, at Moderen kommer over denne Tid, det forekommer mig rimeligt, men det forekommer mig ikke rimeligt, at man siger om Manden: plukkes skal han; selv om det ikke behøves, skal han alligevel af med Pengene. Det forekommer mig, at man ogsaa kan gaa for vidt i de Krav, man stiller. I § 3 indeholdes der Regler om, hvad der skal ske, naar den Mandsperson, som er Fader til Barnet, dør. Dør han, saa skal det fornødne til Dækning af det ham paahvilende Underholdsbidrag udbetales af Boet, naar det er solvent, paa samme Maade som forfalden Gæld. Der maa jo menes, at det er det ham paahvilende Underholdsbidrag for hele Resten af det Tidsrum, i hvilket han skal betale. Hvis han altsaa dør, naar Barnet er 6 Aar gammelt, er der endnu 12 Aar tilbage, i hvilke der kan være Tale om, at der skal betales, og det maa altsaa være hele den Sum, der skal bruges dertil, som man saaledes kan fordre. Derom vil jeg sige, at for saa vidt man stiller det som en Betingelse, at Boet skal være solvent, og for saa vidt man stiller det kapitaliserede Underholdsbidrag i Klasse med almindelig Gæld, saa har jeg ikke noget at bemærke derved, og det vil altsaa sige, at kun hvis Boet kan betale al den virkelige Gæld; kun i saa Tilfælde kan der kræves noget ud af dette, men hvis der ikke er nok til Dækning af Kreditorerne, saa konkurrerer Barnet ikke i Boet for disse Underholdsbidrag. Det er i og for sig rimeligt, thi er det f. Eks. en fattig Mand, der dør, og der intet er, saa kan der altsaa heller ikke være Tale om, at Barnet kan kræve noget. Men der staar videre, at hvis Faderen efterlader sig Ægtebarn, sker Udbetalingen ikke til Fordel for Barn udenfor Ægteskab, der er yngre end dette. Det er en Regel, som er motiveret ved, at man ikke vil forringe de ægte Børns Stilling derved, at der senere kommer uægte Børn til. Det er i og for sig vistnok rigtigt, men jeg nævner dette som et Eksempel blandt mange andre paa, at det ikke uden videre altid er de uægte Børn og deres Vel, som man sigter til, men at de Forholdsregler, som skulle forbedre det uægte Barns Stilling, ere paa forskellig Maade begrænsede, navnlig ogsaa i Forhold til ægte Børn, hvad man i adskillige Tilfælde heller ikke kan indvende noget imod. Hvis Boet i det her omtalte Tilfælde er solvent, saa er der dog ind-

ført den Begrænsning, at der ikke skal udbetales Barnet mere, end hvad det som Ægtebarn vilde have arvet. Altsaa, der er her en vis Begrænsning, som jeg i og for sig ikke skulde have noget imod, for saa vidt man fastholder dette, at det er Underholdsbidraget, det gælder om, og ikke andet. Derimod maa jeg tilstaa, at jeg ikke sympatiserer med Bestemmelsen om, at hvis Enken sidder i uskiftet Bo, skal hun betale det Manden paahvilende Bidrag. Jeg synes, at det maatte dog være en Sag, som virkelig maa være den af Manden efterladte Enke uvedkommende, det skal hun dog virkelig ikke have noget med at gøre. Jeg synes ikke, at det er naturligt og rimeligt, at det skal kunne paalægges hende personligt at udrede noget Bidrag, saaledes som Lovforslaget siger.

I Kapitel 2 er der Tale om det offentlige Udbetaling af Underholdsbidrag. Det er til Dels en Udvidelse af de gældende Regler, navnlig paa det Punkt, at der hidtil efter den seneste Lovgivning ikke har været Spørgsmaal om, at det offentlige kunde komme til at udbetale noget Bidrag, hvis Manden var udvandret; det skulde kun ske, hvis han opholdt sig her i Landet. Nu udvider man Regelen, og det finder jeg rimeligt; vil man virkelig sørge for de uægte Børn, gøre, hvad man kan for dem, saa er det naturligt, at det offentlige træder til ogsaa i saadanne Tilfælde, hvor Faderen er borte, ikke blot fordi han er udvandret, men ogsaa fordi han er død.

Kapitel 3 omhandler Barnets Arveret efter Faderen. Denne Arveret, som man vil indføre, er jeg en bestemt Modstander af. Jeg skal først bemærke, at der ikke er noget civiliseret Land, hvor en tilsvarende Bestemmelse findes. Jeg har nok hørt, at man paa visse Omraader er forfærdelig stolt af, at Danmark gaar i Spidsen for Udviklingen og videre end alle andre, men den Omstændighed, at man ikke kender noget saadant i noget civiliseret Land, skønt dette Spørgsmaal naturligvis i mangfoldige Tilfælde har været Genstand for Overvejelser af indsigtfulde og velvilligt tænkende Mænd og Kvinder, uden nogetsteds i Verden at være kommet frem eller være blevet løst, turde dog være et godt Bevis paa, at der er meget alvorlige Grunde imod det, og det er der ogsaa. Den allerførste og den allervæsentligste Grund, man kan nævne, er da den, at det at give Barnet denne Arveret i Virkeligheden vil være fuldstændig at ophæve Forskellen mellem de løse